

[Finansministeren.]

et uændret overskud på statsbudgettet, ville det vel medføre en helt uacceptabel nedgang i den indenlandske produktion og beskæftigelse.

For det andet har regeringen for at afbøde den efterspørgselsforøgende virkning af dyrtidstilskuddet foreslået de nye besparelser, som er fremlagt i spareplanen.

For det tredje giver bevægelserne på statsbudgettet ikke noget dækkende billede af dyrtidsforslagets virkninger på de samlede offentlige udgifter eller budgetter, idet der for de kommunale budgetter må ventes en styrkelse på op imod $\frac{3}{4}$ mia kr., selv om kommunerne og amtskommunerne påtager sig en forøgelse af den samlede offentlige budgetbyrde i 1974-75, således som det er forudsat i regeringens spareplan.

På baggrund af disse forhold finder regeringen det forsvarligt at acceptere en nedgang i overskuddet på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget til det niveau på ca. 1,5 mia kr., som fremtræder, når man lægger dyrtidsforslagenes virkning til det på finansplanens første side anførte.

Lad mig her sige til hr. Heinesen, at fremstillingen i finansplanen ikke skyldes, at jeg har taget dyrtidsforslagene ud af finansplanen. De har aldrig været inde i finansplanen, det vil jeg dog gerne sige til hr. Heinesen; den tidligere regering havde i hvert fald ikke indarbejdet dem deri. Det er min vurdering, at det for de fleste læsere er lettest at følge fremstillingen, når den bygges op som her, og det er vel også i forbindelse med finansplandebatter og finansplanforelægelse rimeligt at tænke på, at der også er folk uden for dette hus, som gerne skulle kunne vurdere, hvad det egentlig er, man fremlægger her i det høje ting.

Det er imidlertid klart, at reduktionen af det statslige overskud til ca. 1,5 mia kr. indebærer en lempelse af finanspolitikken i forhold til situationen uden dyrtidstilskud. Dette skyldes ganske enkelt, at dyrtidstilskuddet og den fortsatte udbetaling af dyrtidsportioner til de sociale områder og pensionister sikrer et højere privatforbrug, fordi priserne ved gennemførelsen af regeringens forslag vil stige mindre, mens dyrtidsportionerne til de sociale områder og pensionister udbetales med det fulde beløb. Jeg kunne altså indskyde en bemærkning om, at når

man siger, der er en ensidighed i hele regeringens politik, at den vender den forkerte ende nedad, så har man måske overset denne enkle kendsgerning på dette område.

Det vil altså igen sige, at man som følge af denne situation kan forudse, at den økonomiske aktivitet herhjemme bliver større, end den måske ellers ville være blevet. Men det gælder også på positive områder som forøgelse af investeringer og lettelse for erhvervenes konkurrencemuligheder, altså et led i den udvikling, som vor finanspolitik og hele vor økonomiske politik sigter imod, nemlig at styrke dansk erhvervslivs konkurrenceevne og derved i størst mulig udstrækning sikre også den fulde beskæftigelse.

Hvis man fører dyrtidsreguleringen videre, vil der ud over de tre dyrtidsportioner efter januarpristallet blive udløst mindst tre dyrtidsportioner efter julipristallet, og det vil sige, at det vil bevirke en stigning i lønudgifterne gennem 1974, som vil andrage omkring 20 pct.

Det betænkelige i denne udvikling er, at dermed vil det danske omkostningsniveau stige betydelig stærkere end i det øvrige Vesteuropa i 1974. Man kan sige, at denne udvikling måske er så meget mere faretruende, som omkostningsudviklingen her i landet allerede i 1973 steg stærkere, end den gjorde i de øvrige vesteuropæiske lande. Vi er altså på vej ind i denne og måske forstærkede forringelse af dansk industris, af danske eksporterhvervs, konkurrenceevne, og det er efter regeringens opfattelse meget betænkeligt, hvis ikke denne udvikling ændres.

Denne udvikling finder sted samtidig med, at man må forudse en afsvækkelse i de internationale konjunkturer, og det vil sige, at mulighederne for med et dårligere konkurrencegrundlag at kunne fastholde afsætningsmulighederne for eksportindustrien, for eksporterhvervene, så yderligere vil vanskeliggøres på baggrund af en sådan udvikling. Jeg vil dog gerne sige, at der naturligvis stadig knytter sig usikkerhed til vurderingen af energikrisens virkning på den økonomiske aktivitet i Vesteuropa. Men selv om der gør det, så tror jeg alligevel, at man kan slå fast, at den kraftige opgangstendens under alle omstændigheder er brudt, og at vi derfor er tilbage i en situation, hvor konkurrenceevnen, som jeg nævnte før, vil